at binde, fordi de have været farlige ikke blot for Folk, der kom paa Gaarden, men ogsaa for Dyr og navnlig for Heste. Der er da al Grund til at gjøre Modifikationer lige overfor de Mgsser af Hunde, der ere nu. Nu blev der sagt af den sidste ærede Taler, at Hundene vilde jo ligegodt gjøre Fortræd, enten der betaltes 50 Kroner eller 25 Kroner eller Stort eller Lidt for dem, de ere til Ulempe og Fortræd ligegodt. Det vil kun være et Forbud for de Fattige, medens det aldeles ingen Betydning vil have for den Rige. Ja, mine Herrer, det er at stille Loven paa Hovedet. Det er jo ingenlunde Lovens Mening, saaledes som det ogsaa er anført af den høitærede Justitsminister, at gjøre et finantsielt Experiment. Nei, Lovens Mening er at hindre den Ulempe og den Fortræd, som Hunde kunne foranlediget og foranlediget. Det er Maalet, og jeg troer, at det er en ret hensigtsmæssig Maade at naae det paa, selv om jeg ogsaa ønsker enkelte Punkter i Loven forandret ved de Bestemmelser, der i Øieblikket findes i Loven. Hvad Sympathi angaar, have vi jo set, at der fra Foreningen til Dyrenes Beskyttelse har været en stærk Bevægelse i Gang, og at den ved Paavirkning af en meget stor Agitation har været tilveiebragt en Subskription, den gaar ud paa at forhindre Loven, paa 70,000 Underskrifter og derover. Jeg har selv den Ære at være Medlem af denne Forening. Men jeg maa oprigtig tilstaa, at jeg ingenlunde er enig i Alt, hvad den gjør, og finder det rigtigt og godt, og jeg har aldeles ikke været enig i de Foranstaltninger, som lere trufne for at lægge Hindringer i Veien for denne Lovs Fremkomst. Der er der fremsat de mest sygelige og vrange Betragtninger, at det var at stille Fattigfolk fra deres eneste Vej, fra deres eneste Omgang, at gamle Damer skulle blive ulykkelige, naar deres Skjødehunde skulde blive slagtede. Nei, det er ikke paa den Maade, at en sig Lov skal angribes. Den skal angribes, naar der er nogen Feil i den, naar den er til Skade for Sagen uden at afhjælpe den Fortræd, som den store overflødige Masse af Hunde i dette Øieblik kan foranlediget. Jeg ønsker, at Loven maa gaa til et Udvalg, som behandler den med Lampe, hjælper paa de smaa Ankes, som ere rettede mod den i forskjellige Punkter, og for Resten indstiller den til Godkjendelse. Det er ønskeligt, at vi faae den, og naar der er reist den Anke imod den, at Kommunerne komme til at træffe Bestemmelser, saa er det jo fuldkommen rigtigt, naar man vil lægge Hindringer for Loven; thi, skulle vi her gjøre Loven færdig med alle Mulktbestemmelser, saa troer jeg ikke, det vilde lykkes. Man vilde ikke blive enige om dem, fordi det stiller sig forskjelligt i de forskjellige Egne. Det er Kommuneraadene og Sogneraadene meget bedre i Stand til at bedømme og skjønne over, og jeg troer, at man trygt kan lægge en saa lidet indgribende og aldeles ikke politisk Myndighed i deres Hænder. Det er kun Kundskab til de lokale Forhold, der kræves.

N. J. Larsen: Jeg vil nødig forlænge Diskussionen, da Tiden er trukken saa langt ud, og jeg skal derfor begrænse mig til ganske faa Bemærkninger. Den sidste ærede Taler betonede særlig det Spørgsmaal, hvad Nytte Hunden er til. Jeg fristes til at spørge igjen: Ja, til hvad Nytte er vi i Grunden Allesammen? Thi naar Nyttespørgsmaalet skal lægges til Grund, saa troer jeg, at der for de Allerflestes Vedkommende ikke bliver saa overordentlig stort et Plus. Men det er ikke Synspunktet. Det kan ikke undre, at dette Hundespørgsmaal har en vis Evne til at bringe Tanker i Gang og til at sætte Folk i Bevægelse, for det har spillet en historisk Rolle her i vort Samfund. Jeg veed ikke Grunden, men faktisk er det jo, at de, der have havt Magten i Samfundet, aldrig have undet de Andre, som ikke have Magten, den Fornøielse at holde Hund. Det er jo vel bekjendt, at, saa længe Godseierne tidligere havde Magten, saa bestemte de, at enhver Anden, der havde Hund, skulde hugge det ene Forben af den over Knæet, det var Lov og Ret her i Landet. Hvis Nogen holdt Jagthund, saa medførte det Tab af Liv og Gods. Saa vidt gaar det ikke længere, men der er en lignende Tendents til at ville berøve Smaafolk den Fornøielse at holde Hund, fordi man synes, at de ikke burde gjøre det. Den Betragtning er jeg en Modstander af; her er ikke Tale om Hundevenskab eller Hundefjendskab. Naar det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) bragte det Synspunkt frem og talte om Hundevenskab og om, at der var dem, som betragtede Hunden som en Slægtning, saa tilbagevifser jeg den Betragtning. Jeg ser Sagen saaledes: have vi Ret til at gjøre det umuligt for Smaafolk at holde Hund, naar vi andre forbeholde os Ret til at gjøre det? Det er ikke nok at sige, at Enhver, der kan betale Skatten, kan holde Hund, for vi vide jo meget godt, at faktisk er det et Forbud mod, at en Del Mennesker holde Hund, medens de, der have Raad til det, kunne gjøre det. Naar nu den høitærede Minister talte om Forholdene i Berlin og om, hvor streng man der var, saa